

Katecheza Biskupa Elbląskiego - V sesja plenarna cd.

Księga Dziejów Apostolskich zna rozróżnienia na „Kościół” i „Kościoły”. Kościół pochodzi od Chrystusa, ale jest też dziełem Ducha Świętego. Chrystus powołał do życia jeden Kościół. Dał życie organizmowi Kościoła.

Bardzo szybko dzięki aktywności Apostołów i ich współpracowników powstały społeczności chrześcijańskie w wielu miejscowościach, zwłaszcza w większych skupiskach ludzkich. Powstały wspólnoty, które Dzieje Apostolskie nazywają Kościołami. Tak ukształtowała się podstawowa struktura personalna i terytorialna, ważna dla życia chrześcijańskiego.

Na początku IV w. po prześladowaniach i po edykcie mediolańskim cesarza Konstantyna powstała administracja kościelna. Posiada ona charakter terytorialny w formie diecezji i metropolii, a na chrześcijańskim Wschodzie: eparchii, egzarchatów, metropolii i patriarchatów.

Sobór Watykański II posługuje się określeniami: Kościół uniwersalny i Kościoły partykularne. Jest bowiem tak, że jeden Kościół Chrystusa realizuje się w wielu Kościołach lokalnych [Konstytucja dogmatyczna o Kościele „Lumen gentium” 13].

Kościoły partykularne posiadają własną charakterystykę: dzieje, liturgię, zwyczaje, prawo oraz świętych. Posiadają różne fazy istnienia: powstania, rozwoju, zastoju, regresu, odradzania się, a także zaniku. Doświadczają wolności, ale i prześladowań [obecnie Kościoły w Syrii, np. Aleppo]. Kościoły doświadczają podziałów i kryzysów. Bywają miejscem zgorzeń. Ale też Kościoły dawały i dają świadectwo heroizmu, męczeństwa i otwartości na potrzebujących.

Diecezja elbląska spełnia kryteria Kościoła partykularnego. Jest częścią większej całości, czyli Kościoła powszechnego. Utrzymuje z nim więź jedności. Podobnie z Kościołami sąsiednimi. Jest zakorzeniona w dziejach chrześcijaństwa na ziemi Prusów i z nich wyrasta [chodzi tu o tradycję: pomezzańską, warmińską, chełmińską i gdańską]. Jak inne Kościoły partykularne, także nasz Kościół potrzebuje reform, odnowy, uświęcenia oraz umocnienia.

[bp J. Jezierski]

Modlitwa na czas synodu [bp J. Jezierski]

Jezu, nasz Panie i Królu,
pomóż nam
układać życie zgodnie z Ewangelią,
odnowić i umocnić Kościół diecezji elbląskiej,
przekazać dziedzictwo wiary
otoczeniu i następnym pokoleniom.
Maryjo, Matko Zbawiciela,
Wojciechu, Maksymilianie Kolbe, Doroto z Matów
nasi święci patroni,
ufamy waszemu wstawiennictwu. Tak. Amen.

Foto: bł. Dorota z Matów [katedra elbląska]

Redakcja Biuletynu: ks. dr Piotr Towarek
www.diecezja.elblag.pl E-mail: synod.elblag@vp.pl

BIULETYN
SYNODALNY

DOJRZALI
W WIERZE I ŻYCIU

Nr 7(2018)

14 listopada 2018

V sesja plenarna I sde [27 października 2018]

Nabożeństwo biblijne, prezentacja projektu dokumentu komisji tradycji oraz głosowanie nad nim, złożyły się na V sesję plenarną I synodu diecezji elbląskiej. Sesja odbyła się w gmachu Seminarium Duchownego Elblągu 27 października br. To piąte tego typu spotkanie od chwili rozpoczęcia prac synodu we wrześniu 2016 roku.

Obrady zgromadzenia synodalnego poprzedziło nabożeństwo, któremu przewodniczył ks. Piotr Towarek – sekretarz synodu. Katechezę opartą o fragment Dziejów Apostolskich [15,36-16,5] wygłosił bp Jacek Jezierski. Zwrócił uwagę słuchaczy na występujący w księdze Dziejów rzeczownik „Kościół” w liczbie mnogiej. W starożytności chrześcijańskiej ukształtowały się zręby myślenia o jednym Kościele Jezusa Chrystusa i Kościołach, to jest społecznościach założonych przez Apostoła lub jego współpracowników. Sobór Watykański II wypracował pojęcie „Kościoła partykularnego” [Lumen gentium 13]. Kościół uniwersalny realizuje się w Kościołach partykularnych. Jednym z nich jest także diecezja elbląska - zauważył bp Jezierski.

Po nabożeństwie ks. dr Andrzej Kilanowski przypomniał sylwetkę zmarłego w sierpniu br. historyka dr. hab. Janusza Hochleitnera prof. Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego. Zmarły był zaangażowany w prace synodalnej komisji tradycji.

[foto M. Jaworski: śp. prof. Janusz Hochleitner]

V sesja plenarna cd.

Projekt dokumentu pt. „Diecezja elbląska w perspektywie historycznej” przedłożył zebrany ks. prof. dr hab. Wojciech Zawadzki [UKSW Warszawa]. Dokument stanowi syntezę dziejów chrześcijaństwa w Prusach, a zwłaszcza utworzonej w 1243 r. diecezji pomezkańskiej. Przypomina również dzieje Kościoła na Żuławach i w Elblągu aż do czasu powstania diecezji elbląskiej [1992].

W dyskusji na temat dokumentu ks. prof. dr hab. Jan Wiśniewski [UWM Olsztyn] zwrócił uwagę na to, że faktycznie i formalnie pomniejszona w wyniku Reformacji diecezja pomezkańska istniała do

1821 r. Sprawozdawca argumentował natomiast, że diecezja pomezkańska przestała istnieć w II połowie XVI wieku. Dlatego biskupi polscy na synodzie w Piotrkowie w 1577 r. prosili króla Polski o jej reerygowanie. Uczestnicy sesji synodalnej w Elblągu przyjęli przedłożony dokument pod warunkiem naniesienia na nim odpowiednich poprawek [iuxta modum].

Oprawę muzyczną spotkania zapewnił kwartet smyczkowy „Capella Sancti Nicolai” z Elbląga. Zebrani wysłuchali Poloneza a-moll „Pożegnanie Ojczyzny” Michała Kleofasa Ogińskiego.

Sesji plenarnej, w której uczestniczyło 129 synodalistów oraz ekumeniczni obserwatorzy, przewodniczył ks. prof. dr hab. Stefan Ewertowski – sekretarz generalny synodu. [ks. pt]

Dojrzała w wierze i życiu

Katecheza Biskupa Elbląskiego - V sesja plenarna I sde

Druga podróż misyjna apostoła Pawła trwała zapewne aż trzy lata [zob. W. Rakocy, *Paweł Apostoł. Chronologia życia i pism*, wyd. II popr., Częstochowa: wyd. św. Pawła 2008, s. 111-118]. Rozpoczęła się w roku 47. Podczas planowania tej wyprawy doszło do konfliktu pomiędzy misjonarzami. Nieporozumienie było na tyle duże, że Barnaba i Paweł rozdzielili się. Powstały dwa zespoły, które wyruszyły w różnych kierunkach. Nieporozumienie nie przeszkodziło ostatecznie głoszeniu Ewangelii. Konflikty, urazy i emocje towarzyszą uczniom Chrystusa od początku.

Zamiarem Apostoła Narodów było odwiedzenie tych miejsc, w których już wcześniej głosił Dobrą Nowinę o zbawieniu. Wędrując z Sylasem, Paweł odwiedzał miejscowości leżące przy trasie podróży. Apostoł „umacniał Kościoły” [Dz 15, 41].

Jest charakterystycznym ten zapis, że Paweł „umacniał Kościoły”. Nie Kościoły, ale Kościoły. W tekście użyta została bowiem liczba mnoga. W Piśmie Świętym Starego Testamentu odpowiedniki hebrajskie i greckie polskiego rzeczownika „kościół” oznaczają zgromadzenie o charakterze religijnym, czy też zwołanie osób w tym celu. Dla nas chrześcijan Kościoły to zgromadzenie wyznawców Chrystusa, wsłuchujących się w Ewangelię i sprawujących Eucharystię, zgodnie z poleceniem Jezusa „na Jego pamiętkę”.

Apostoł Narodów i Sylas umacniali Kościoły w Azji Mniejszej: w Antiochii Syryjskiej, Derbe, Listrze, Ikonium, Antiochii Pizydyjskiej i w Troadzie. Czynie to samo na kontynencie europejskim: w Filipi, Tesalonicach, Berei, Atenach i w Koryncie. W czasie drugiej wyprawy misyjnej św. Paweł pokonał pieszo trasę 2820 km, na co potrzeba było 94 dni, licząc po 30 km dziennie [zob. W. Rakocy, *Paweł Apostoł*, s. 113].

Dojrzała w wierze i życiu